

[P. Munch.]

nu, fordi de har faaet deres Formuer ødelagt ved Pengevæsenets Opløsning? Ja, det maa erkendes, at det har i allerhøjeste Grad rystet den tyske Økonomi, selv om Tyskland i Øjeblikket med ganske forbausende Energi synes at arbejde sig ud af Følgerne deraf. Men hvorledes sammenligne den Formuebeskatning, der gælder i Danmark, med den mægtige *Formuekonfiskation*, der i Realiteten fandt Sted i Tyskland, da Formuerne svandt ind til en Billiontedel af den Værdi, de havde haft tidligere, hvilket vil sige, at alt, hvad der var af Pengeformuer, overhovedet svandt bort, tabte sin Værdi, saaledes at kun Vareformuer af forskellig Art blev tilbage i Tyskland! Jeg tror ikke, at det er muligt at drage blot den fjerneste Sammenligning mellem den Katastrofe, der da overgik det tyske Samfunds almindelige økonomiske Ordning, og det, som foregaar i Danmark ved den nu bestaaende Formuebeskatning, thi naar vi overhovedet taler om at lette Formueskatten for store Formuer i Danmark, saa er det jo Udtryk for, at disse store Formuer, ogsaa de store Pengeformuer, vedblivende eksisterer, og at de er kommet rigtig godt gennem en meget haard og vanskelig Krisetid.

Saa anførte den højtærede Minister et Hensyn, der paa en Maade var ganske tiltalende, nemlig dette, at det burde dog være saaledes, at Danske, der rejste til Udlandet og tjente sig Millionformuer, kunde vende tilbage til Danmark paa deres gamle Dage, medbringende deres Formuer. Ja, det vilde vi vist alle sammen sætte megen Pris paa, om det kunde ske i saa stort Omfang som muligt. Men indrette vor Skattelovgivning paa at faa en eller anden Millionær hjem fra Kina eller Japan eller et andet tilsvarende Sted tror jeg dog ikke, vi kan. Jeg er ikke sikker paa, at vi er i Stand til at hente ham hjem fra Tyskland ved nogen Ændring i vor Formuebeskatning; for Tysklands Vedkommende kan det vel neppe være de direkte Skatter, som afholder en saadan Mand dernede fra at rejse hjem til Danmark. Om England gælder vel det samme. Derimod kan jeg tænke mig, at man i et Land som Kina eller forskellige andre Lande, som har en helt anden Ordning end den, vi har herhjemme, kunde træffe paa saadanne enkelte Tilfælde, men vi kan dog ikke indrette vor Beskatningslovgivning paa Grundlag deraf. Jeg kan i det hele taget ikke erkende, at man i dette Land farer ubillig haardt frem mod de største Formuebesiddere. Vi har for

Tiden her i Danmark omkring 500 Millionærer og omkring 1 000 Halvmillionærer. Disse 1 500 Mennesker ejer af den til Skat opgjorte Formue i Danmark mellem to og tre Milliarder, og det samlede til Skat opgjorte Formuebeløb er omkring ved 10 Milliarder. Det vil med andre Ord sige, at 1 500 Mennesker raader over en Femtedel af den Formue, der finder Udtryk paa en saadan Maade, og det vil vel sige den egentlige Produktionsformue i Danmark. Og for at have Herredømmet over mere end een Femtedel af disse Værdier her i Landet er de paagældende forpligtet til at betale omkring ved 20 Mill. Kr. om Aaret — det er vist endda højt regnet — hvilket vil sige, at det bliver omkring ved 1 pCt. For den uhyre Magtstilling, som der for de paagældende 1 500 Mennesker ligger i at eje en saa uforholdsmæssig Del af dette Lands Værdier, tror jeg virkelig ikke, det er for dyrt at betale det danske Samfund en Ydelse af det Omfang, her er Tale om. Jeg kan derfor ikke dele den højtærede Finansministers Bekymringer paa de paagældende Formueejerers Vegne.

Den højtærede Minister vendte sig dernæst til Indvendinger, som han mente, man havde gjort paa Forhaand eller i alt Fald vilde gøre overfor hans Forslag, og han sagde, at disse Indvendinger var meget daarligt gennemtænkt. Der pegede han først paa den Indvending, at naar man lettede Formueskatten, lettede man først og fremmest Byrden paa de store Formuer, og den højtærede Minister sagde, at fornuftigvis kunde man ikke lette Byrden saa meget paa de smaa som paa de store Formuer. Det er jeg ganske enig med den højtærede Finansminister i, og jeg antager ikke, at han her vil finde nogen som helst Modsigelse, hverken her i Salen eller noget andet Sted. Men det, denne Indvending giver Udtryk for, er, at en Lettelse af Formueskatten overhovedet er en Lettelse for de store Formuer, for de mest velstillede, de rigeste, og at det af Hensyn dertil maa anses for urigtigt, naar man i en trang Tid har Mulighed for en enkelt Lettelse af Skattebyrderne, da at tage denne Lettelse for netop denne Gruppe af Borgere.

Den højtærede Minister nævnte dernæst, at efter hans Opfattelse var det „endnu mere“, tror jeg han sagde, uigenomtænkt at tale om, at der var visse Formuer, som var begunstiget af Kronestigningen, og at disse Formuer vilde faa en særlig Fordel ved det, her er paatænkt. Jeg tror dog, det vil være lidt svært for den højtærede Minister at fastholde, at denne